

Recenzja

Dorobku naukowego i osiągnięcia naukowego w formie powiązanego ze sobą cyklu 12 artykułów naukowych pt. „Między kreacją a utowarowieniem dziedzictwa kulturowego Podhala” w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie etnologia i antropologia kulturową dr Katarzynie Ceklarz.

1. Charakterystyka drogi zawodowej Habilitantki

Dr Katarzyna Ceklarz posiada wykształcenie w zakresie socjologii i etnologii a także kwalifikacje pedagogiczne i muzealnicze. W 2007 r. ukończyła studia na kierunku socjologia na Uniwersytecie Jagiellońskim i uzyskała tytuł magistra socjologii, a rok później uzyskała tytuł magistra etnologii. W 2009 r. ukończyła podyplomowe studia z zakresu muzealnictwa prowadzone w Instytucie Etnologii i Antropologii Kulturowej UJ. Jest także absolwentką Studium Pedagogicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego nadającego uprawnienia do pracy pedagogicznej.

W 2014 r. podjęła studia doktoranckie na Wydziałowym Studium Doktoranckim prowadzonym na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 2018 r. uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie etnologii na podstawie rozprawy *Sebastian Flizak – etnograf i ludoznawca na tle swojej epoki. Biografia antropologiczna*. Promotorem rozprawy był prof. dr hab. Jan Świąch. Rozprawa została nagrodzona w konkursie im. W. Goetla na najlepszą pracę doktorską o tematyce górskiej. Od 2013 r. dr K. Ceklarz jest wykładowcą w Instytucie Nauk Humanistycznych i Turystyki w Wyższej Szkole Nauk Stosowanych w Nowym Targu. Na podkreślenie zasługuje fakt, że Habilitantka posiada także inne uprawnienia zawodowe powiązane z jej zainteresowaniami naukowymi co powoduje, iż podąża własną oryginalną ścieżką zawodową, łącząc role badaczki, przewodniczki turystycznej po Tatrach i instruktorki narciarskiej. Role te pozwalają jej na wieloaspektowy wgląd w procesy kulturowe i społeczne zachodzące w regionie Podhala.

3. Ocena osiągnięcia naukowego „Między kreacją a utowarowieniem dziedzictwa kulturowego Podhala”.

Jako osiągnięcie habilitacyjne dr K. Ceklarz wskazała cykl 12 artykułów naukowych dotyczących współczesnych przemian dziedzictwa kulturowego Podhala i okolic w XXI w. Dominującą grupę stanowią teksty opublikowane w polskich czasopismach naukowych - w tym pięć w wysoko punktowanych czasopismach znajdujących się na liście MNiSW : „Perspekty Kultury”, „Journal of Urban Ethnology”, „Łódzkie Studia Etnograficzne”, „Rocznik Filozoficzny Ignatianum”. Pięć tekstów to artykuły zamieszczone w pracach zbiorowych.

Zakres tematyczny artykułów dobrze oddaje nadany im tytuł „Między kreacją a utowarowieniem dziedzictwa kulturowego Podhala”. Dr K. Ceklarz analizuje i przedstawia w nich współczesne praktyki kulturowe wpisujące się w konstruowanie dziedzictwa na obszarze Podhala a także sąsiadujących z nimi (sub)regionów etnograficznych. Pokazuje iż, dziedzictwo jest zmiennym w czasie konstruktem społecznym, związanym z sytuacją grupy, jej doświadczeniami i aspiracjami. Jego znaczenie wynika z tego, iż wzmacnia tożsamość regionu i jego mieszkańców, a przede wszystkim generuje wymienne korzyści finansowe. Przedstawione i analizowane przez Autorkę procesy zachodzą także w innych regionach Polski, jednak z uwagi na to, iż turystyka stanowi na Podhalu znaczące (a w wielu miejscowościach główne) źródło dochodu mieszkańców, komercjalizacja dziedzictwa przybrała tu największy wymiar. Badania terenowe i oparte o nie publikacje dotyczące współczesnej kondycji góralszczyzny uważam za duży wkład Habilitantki w badania nad dziedzictwem kulturowym i jego przemianami.

Poszczególne artykuły powstawały w oparciu o zróżnicowaną bazę źródłową. W zależności od podejmowanej problematyki badawczej Habilitantka sięga po materiały uzyskane drogą obserwacji uczestniczącej, wywiadów etnograficznych, ankiet, dokumentacji fonosfery, wykorzystuje także dokumenty archiwalne, źródła zastane, strony internetowe instytucji i stowarzyszeń. Zróżnicowaną bazę źródłową i metody badawcze w większości artykułów Habilitantka podaje, w niektórych jednak brakuje takich informacji. Pewnym mankamentem niektórych artykułów jest także brak ram teoretycznych i odniesień do koncepcji antropologicznych czy socjologicznych dotyczących przedstawianej problematyki. Może też nieco dziwić fakt, iż Habilitantka nie opublikowała żadnego artykułu w zagranicznych czasopismach zajmujących się turystyką czy dziedzictwem kulturowym.

Habilitantka podzieliła swój dorobek naukowy na trzy grupy tematyczne. Pierwszą zatytułowaną „Kreacja i autokreacja dziedzictwa kulturowego Podhala jako krainy

wyobrażonej” otwiera artykuł *Kliszczacy – między etnograficzną kreacją a współczesnym projektem tożsamościowym*. W części wstępnej przedstawia dzieje etnograficznej delimitacji tego regionu oraz kwestie etnonimu. Następnie przechodzi do przedstawienia procesu (re)konstruowania tożsamości regionalnej Górali Kliszczackich, przyglądając się roli etnografów i ich publikacji. To oni jako eksperci wyznaczyli współcześnie granice regionu, dostarczyli informacji o kulturze grupy, przyczynili się do wprowadzenia i upowszechnienia etnonimu grupy. Habilitantka analizuje „projekt tożsamościowy” w który włączyły się zarówno instytucje (ośrodki kultury, muzea, fundacja) jak i mieszkańcy. Przedstawiony przez Autorkę przypadek (re)konstrukcji Kliszczaków jako grupy etnograficznej pokazuje, iż tożsamość i dziedzictwo stanowią konstrukt kulturowy odpowiadający przede wszystkim współczesnym potrzebom i aspiracjom grupy. Projekt tożsamościowy Kliszczaków ma charakter opozycyjny – grupa ta konstruuje swoją odrębność w opozycji do górali podhalańskich. Habilitantka pokazała, jak wprowadzony ponownie do obiegu kulturowego etnonim, został przez mieszkańców zaakceptowany stając się katalizatorem odrębności grupy, elementem wykorzystywanym w promocji subregionu, a także działalności turystycznej. W tym interesującym artykule brakuje mi odniesień do teorii antropologicznych, zwłaszcza w części dotyczącej, konstruowania tożsamości regionalnej Kliszczaków jako wspólnoty wyobrażonej.

W dwóch kolejnych artykułach Habilitantka przygląda się zabiegom promocyjnym i działaniom inwestorów wykorzystujących dziedzictwo Podhala w ofercie skierowanej do turystów premium. W pierwszym z nich pt. *Podhale de lux. Marketingowa wizja Podhala dla wybranych* szczegółowo analizuje wizerunek Podhala przedstawiony w czasopiśmie „Tatra Premium Magazine”. Tutaj już w części wstępnej odwołuje się do literatury, a zwłaszcza Rolanda Barthes'a, który przeanalizował francuskie przewodniki z serii Guide Bleu pokazując mechanizm kreowania doświadczenia turystycznego. Sięga także po esej Ludwika Stommy *Etnologia a reklama* w którym pokazał mityczną strukturę reklamy. W oparciu o te ramy dr K. Ceklarz analizuje szczegółowo wizerunek Podhala przedstawiany na łamach pisma. Pokazuje, iż nie jest ono folderem turystycznym, lecz wyrafinowaną publikacją, kreującą region i jego kulturę jako wyjątkowe, adresowane tylko dla wybranych (tj. zamożnych) turystów. Zwraca uwagę na pozorną neutralność tekstów zawartych w magazynie napisanych przez profesjonalistów z różnych dziedzin. Pokazuje, iż uczestniczą oni w budowaniu zmitologizowanego obrazu „góralskiej autentyczności”, który wraz z właścicielami hoteli i organizatorami „góralskich pakietów” pragną sprzedać określonej grupie turystów. Pismo podtrzymuje wyobrażenia o Podhalu oparte na micie góralczyzny sięgające końca XIX w., a

jednocześnie buduje nowy (nowoczesny) obraz regionu ekologicznego, zadbanego, estetycznego. Należy zauważyć, iż Habilitantka podchodzi krytycznie do wielu kwestii poruszanych w piśmie, w tym do promowanej architektury regionalnej wskazując, iż wiele współcześnie budowanych obiektów to niezbyt udane cytaty z architektury ludowej, neomodernistyczne pensjonaty czy „nowoczesne namioty”. Autorka jawi się tutaj jako badaczka doskonale znająca problematykę, ale też osoba zatroskana o przyszłość przereklamowanego miasta, które obciążone nadmierną sławą i napływem turystów, zamienia się powoli w turystyczną pułapkę.

W artykule *Podhale dla VIP-ów. Dziedzictwo kulturowe Podhala a turystyka w sektorze premium* przygląda się eksperymentom wykorzystującym regionalne dziedzictwo Podhala w ofercie adresowanej dla turystów premium. Pokazuje, iż dziedzictwo kulturowe (zarówno materialne jak i niematerialne) regionu stanowi nieustające źródło inspiracji dla inwestorów i organizatorów turystyki. W swoich badaniach skupia się na trzech obszarach: bazie hotelowej, atrakcjach turystycznych oraz usługach oferowanych turystom. Pokazuje, iż najczęściej wykorzystuje się regionalne wzornictwo w architekturze i wystroju wnętrz hotelowych oraz gastronomicznych. Sięga się po wzory i motywy stosowane w podhalańskim ciesielstwie, snycerce, kowalstwie. K. Ceklarz zauważa iż budynki w nowym stylu podhalańskim budzą zainteresowanie, wywołują kontrowersje, a często szokują (zarówno turystów jak i mieszkańców). Z kolei w usługach sięga się do zmitologizowanego obrazu Podhala postrzeganego jako kraina spokoju, szemrzących strumieni i hal pachnących ziołami. W zakończeniu podnosi kwestię komercjalizacji dziedzictwa, natłoku motywów i symboli i tworzenia bańki dla turystów premium, którym sprzedaje się wizję wyjątkowego miejsca i „turystycznego raj”.

Z kolei w anglojęzycznym artykule *Sensual Krupówki. A Sensory Analysis of the Soundscape and Smellscape of the Most Famous Street in Podhale Region* przedstawia wyniki swoich nowatorskich badań dotyczących krajobrazu dźwiękowego i zapachowego ulicy Krupówki oraz ich percepcję przez mieszkańców i turystów. W części wstępnej Habilitantka szczegółowo przedstawia metodologię badań, w tym metody pomiaru natężenia dźwięków, miejsca (punkty) prowadzenia badań, dobór respondentów uczestniczących w badaniach ankietowych, terminy oraz miejsca badań. W warstwie teoretycznej sięga po klasyfikację dźwięków Raymonda M. Schafera, (upowszechnił pojęcie „pejzaż dźwiękowy”). Artykuł *Sensual Krupówki*.. to „opis gęsty” pejzażu dźwiękowego i zapachowego głównej ulicy w turystycznym mieście. Autorka bardzo skrupulatnie obliczyła, iż w trakcie prowadzonych badań na ulicy Krupówki

13 lokali gastronomicznych oferowało możliwość słuchania muzyki (głównie ludowej na żywo). Obok nich na ulicy występują muzycy romscy, także w wielu sklepach odtwarzana jest muzyka.. Rodzaje dźwięków i ich natężenie Autorka przedstawiła w formie tabel. Z kolei w pejzażu zapachowym dominują zapachy kulinarne związane z lokalami gastronomicznymi i oferowanym przez nich menu (w tym potrawami regionalnymi) a także stoiskami z lokalnymi produktami (oscypkami). Artykuł wraz z charakterystyką zastosowanych nowatorskich na gruncie etnologii/antropologii metod i technik badawczych uważam za ważny wkład dr K. Ceklarz w rozwój badań antropologicznych nad pejzażem dźwiękowym i zapachowym miejsc (miejscowości). Może stanowić inspirację do podobnych badań w innych miejscowościach turystycznych.

Drugi cykl tekstów obejmuje teksty poświęcone przemianom widowisk regionalnych. Otwiera go artykuł *Od tradycji do masowego widowiska folklorystycznego. Przeobrażenie obrzędowości na przykładzie konkursu palm wielkanocnych* w którym Habilitantka przedstawia genezę, przemiany i sytuację współczesną konkursu na palmy wielkanocne organizowanego przez ponad 60 lat przez Muzeum im. W. Orkana w Rabce. Pokazuje, jak na przestrzeni lat zmieniała się rola i forma tej praktyki kulturowej. Zmiany nastąpiły także w sferze treści – treści religijne związane z Niedzielą Palmową zeszyły na dalszy plan ustępując miejsca ludycznemu i widowiskowemu.

Wydarzenia organizowanego w tej samej miejscowości dotyczy kolejny artykuł pt. *Metamorfozy Karpackiego Festiwalu Dziecięcych Zespołów Regionalnych w Rabce-Zdroju*. Habilitantka zajmuje się w nim historią, przemianami prezentowanego przez zespoły repertuaru, przygląda się regulaminom oraz roli ekspertów zasiadających w jury w kolejnych edycjach festiwalu. Wykazuje, iż wpłynęli oni w znaczący sposób na formę, treści i sposób prezentacji tradycji. Poddaje krytycznemu namysłowi zmiany zachodzące w sposobie prezentacji tradycji przez zespoły dziecięce występujące podczas Karpackiego Festiwalu Dziecięcego, dostrzega jego folkloryzację, a także wytworzenie specyficznego dziecięcego folkloru scenicznego. Jednocześnie też dostrzega pozytywne strony festiwalu, a zwłaszcza jego integracyjny i edukacyjny charakter oraz funkcję integracyjno-tożsamościową. W części wstępnej Habilitantka przedstawiła podstawę empiryczną artykułu, na którą w dużej części złożyły się źródła zastane.

Do widowisk należy też wydarzenie kulturalne, któremu Habilitantka poświęciła artykuł *Sabałowa Noc* – góralskie „święto po zbójnicku”. Sięgając do koncepcji tradycji wynalezionej E. Hobsbawma, pokazuje, jak autorzy wydarzenia odwołując się do zmitologizowanej tradycji

zbójnickiej stworzyli (ponad pół wieku temu) nową tradycję. Jest nią uroczyste przyjmowanie do elitarnego grona Zbójników i Wierchowych Orlic osób zasłużonych dla rozwoju gospodarczego regionu, badań, kultury regionalnej i in. Wydarzenie ma z jednej strony charakter rozrywkowy, co jest najprawdopodobniej ukłonem w stronę turystów uczestniczących w evencie, z drugiej poważny. Habilitantka nie podaje czy do wspomnianego grona przyjmowane są wyłącznie osoby pochodzące z Podhala, czy także dopuszcza się inne. „Sabałowa Noc”, idąc tropem Hobsbawma i Habilitanki należy do tradycji wynalezionych służących „wzmacnianiu poczucia przynależności oraz symbolizowaniu jedności wewnętrznej grup” . Autorka po raz kolejny wykazała się bardzo dobrą znajomością zagadnień dotyczącej regionu, umiejętnością ich analizowania z wykorzystaniem teorii naukowych. Należy także podkreślić wykorzystanie zróżnicowanej bazy źródłowej.

Trzeci cykl obejmuje pięć tekstów poświęconych komercjalizacji i utowarowieniu dziedzictwa na obszarze Podhala. Otwiera go artykuł *Góralczyzna na sprzedaż. Komercjalizacja tradycji widoczna w krajobrazie Podhala*. Stanowi on wnikliwą analizę reklam występujących w krajobrazie Podhala, a także zabiegów kreujących wyroby pamiątkarskie i regionalne. Podstawę empiryczną stanowią materiały uzyskane w trakcie badań (głównie inwentaryzacji reklam) z udziałem studentów. Autorka przedstawia i analizuje najczęściej wykorzystywane w „twórczości reklamowej” motywy do których należą stereotypowy wizerunek górala w tradycyjnym stroju i motyw zbójnicki. Twórcy reklam często sięgają też po stylizowaną gwarę góralską adresowaną do niegóralskiego odbiorcy. Kolejnym zjawiskiem któremu przygląda się krytycznie Habilitantka jest „dogóralczanie” czyli sztucznego kreowania oferowanych produktów na góralskie poprzez umieszczanie elementów i motywów zdobniczych kojarzących się z Podhalem. Obejmuje ono architekturę, dekoracje i aranżacje witryn sklepowych, wyroby pamiątkarskie, produkty żywnościowe. Zabieg ten ma na celu uatrakcyjnienie produktu, nadanie mu cech regionalnych, a przez to nabycie przez turystę.

Z kolei w artykule pt. *Współczesne aranżacje obiektów komercyjnych i turystycznych na Podhalu* Habilitantka przygląda się działaniom zawodowych projektantów oraz amatorskim aranżacjom wewnątrz. Charakteryzuje tendencje stylistyczne, poświęcając sporo miejsca niektórym realizacjom jak willa „Monte”, aranżacja wnętrza restauracji „Europejska” czy „Księstwo Góralskie”. W działaniach tych czerpie się inspiracje z regionalnego rękodziela jak i witkiewiczowskiego stylu zakopiańskiego. Motywy (parzenice, rozety, leluje) funkcjonują już zazwyczaj w nowych kontekstach, nanoszone na nowe materiały. Traktowane są przez

projektantów i mieszkańców jako dobro wspólne, swoiste „mikroznaki etniczności” służące wzmocnieniu poczucia identyfikacji regionalnej i tożsamości grupowej. Tekst powstał w oparciu o materiały uzyskane drogą badań terenowych Habilitantki w ramach projektu badawczego.

Ludowość w pamiątkarstwie na przykładzie Podhala to kolejny artykuł w cyklu poświęconym komercjalizacji dziedzictwa. Habilitantka pokazuje zarówno dawną wytwórczość pamiątkarską jak i działania współczesnych instytucji próbujących wpłynąć na poziom artystyczny tej „twórczości” na Podhalu (CPLiA, Muzeum Tatrzańskie, Tatrzański Park Narodowy). Dokonuje też przeglądu współczesnej oferty pamiątkarskiej zauważając, iż największą grupę stanowią tanie wyroby z plastiku wzbogacone często o napisy z nazwą miejscowości w której są oferowane, zaś najmniejszą przedmioty etnodizajnerskie. Habilitantka zauważa jednak, iż na Podhalu widać wzrost zainteresowania etnodizajem, a powstające przedmioty zdobione są przepracowanymi motywami wywodzącymi się z lokalnej sztuki ludowej lecz opracowanymi przez artystów pod koniec XIX w.

Kwestii komercjalizacji dziedzictwa oraz jego przekształceniom poświęcony jest artykuł *Oscypek na nowo. Między tradycją a turystycznym biznesem*. W oparciu o dane uzyskane w trakcie badań terenowych oraz analizy oferty gastronomicznej i turystycznej Habilitantka przedstawia mechanizm przekształcenia oscypka z lokalnego produktu spożywczego w produkt ekskluzywny oraz znak towarowy. Przygląda się zmianom kodu znaczeniowego oscypka, jego oderwaniu się od pierwowzoru. Popularność tego sera (jako produktu, ale też charakterystycznej formy) sprawiła, że stał się on inspiracją dla producentów, projektantów i designerów. Oscypek stał się także kanwą kulinarnego szlaku oscypkowego i Muzeum Oscypka przyczyniając się do kreowania wyobrażeń o Podhalu, a także komercjalizacji dziedzictwa.

Z kolei w artykule pt. *Turyści halal w Zakopanem w opinii pracowników HoReCa* Habilitantka dr K. Ceklarz zajmuje się najnowszym trendem w turystyce jakim jest destynacja tego miasta i Podhala przez turystów z krajów arabskich. Jak zapowiada w tytule w swoich badaniach skupia się na grupie pracowników sektora hotelarsko-restauracyjnego, pamiątkarskiego, a także instytucji kultury, który najczęściej w swojej pracy stykają się z turystami halal. W oparciu o dane uzyskane drogą wywiadów (37 respondentów), a także artykuły w lokalnej prasie pokazuje, iż zderzenie z odmienną kulturą skutkuje szeregiem konfliktów i nieporozumień, w które uwikłane są osoby zajmujące obsługą turystów. Obszernie wyjaśnia kulturowe uwarunkowania zachowań turystów z krajów arabskich. Sprawia to, iż

artykuł może stanowić lekturę dla pracowników sektora HoReCa pomagając im zrozumieć zachowania turystów halal i opracować strategię reagowania.

3 Charakterystyka i ocena dorobku naukowego, dydaktycznego, udział w życiu naukowym i projektach badawczych

Dorobek naukowy Habilitantki po doktoracie obejmuje jedną monografię (przygotowaną na podstawie rozprawy doktorskiej) i współautorstwo drugiej; 9 artykułów w zamieszczonych w czasopismach naukowych wysoko punktowanych; 20 artykułów w innych czasopismach. Habilitantka opublikowała także 20 tekstów w monografiach zbiorowych. Była także redaktorką naukową 8 recenzowanych monografii i słowników. W jej dorobku naukowym dominują publikacje poświęcone różnym aspektom dziedzictwa kulturowego górali, jego przemianom i sytuacji współczesnej. Kolejną grupę tworzą prace (monografia i artykuły) o charakterze biograficznym. Poświęcone zostały osobom, które zapisały się na polu regionalnych badań etnograficznych. Habilitantka jest także autorką tekstów etnograficznych dotyczących wybranych aspektów kultury tradycyjnej poszczególnych grup góralskich (medycyna ludowa, pożywienie głodowe, gospodarka pasterska), strój ludowy).

Dr K. Ceklarz od 2013 r. jest wykładowcą w Wyższej Szkole Nauk Stosowanych w Nowym Targu (z pensum 330 a nawet 360 h). Na przestrzeni lat prowadziła zajęcia z 20 przedmiotów teoretycznych jak i praktycznych. W ramach programu „Erasmus+”, prowadziła zajęcia dydaktyczne na Uniwersytecie w Genui oraz gościnne wykłady dla studentów na Uniwersytecie w Moguncji. Współpracowała także z innymi placówkami zagranicznymi uczestnicząc m.in. w szkoleniach z zakresu turystyki. Dokonania Habilitantki na polu dydaktycznym zostały dostrzeżone i docenione przez WSNS - sześć razy uzyskała nagrodę Rektora tej uczelni.

Kolejne pola aktywności naukowej Habilitantki stanowią konferencje i projekty badawcze. Po uzyskaniu stopnia doktora uczestniczyła w 31 konferencjach (w tym 18 ogólnopolskich), na których wygłosiła 30 referatów. Była także organizatorką lub współorganizatorką 7 konferencji, wśród nich konferencji „Tożsamości kulturowe regionów karpaccich: Człowiek – Język – Architektura – Sztuka – Krajobraz”. Habilitantka była i jest zaangażowana w realizację wielu projektów badawczych. Po uzyskaniu stopnia doktora była kierowniczką 4 projektów (z czego 2 są w trakcie realizacji) oraz wykonawczynią w 3 aktualnie trwających projektach. Na podkreślenie zasługuje kierowanie projektem „Etnoznawcy. Budowa portalu wiedzy oraz promocja i upowszechnienie dorobku polskiej etnografii” (2022-

2024, grant MEiN). Obejmował on kilka działań, a przede wszystkim opracowanie i wydanie drukiem VII. tomu słownika etnografów, *Etnografowie i ludoznawcy polscy. Sylwetki, szkice biograficzne* (2023) oraz budowę portalu wiedzy o dorobku polskiej etnografii (Etnoznawcy.pl) a także organizację konferencji „Biografistyka w antropologii kulturowej”.

Habilitanta jest członkinią 8 zespołów redakcyjnych serii wydawniczych oraz redaktorką naukową wielu publikacji. M.in. w latach 2018-2024 pełniła funkcję redaktorki serii „Babiogórskie Monografie”. Pod jej redakcją ukazało się 7 tomów z tej serii. Od 2017 r. jest członkinią redakcji wspomnianej serii „Etnografowie i ludoznawcy polscy. ...”. Od 2019 r. pełni funkcję redaktorki naczelnej serii wydawniczej „Archiwum Etnograficzne”, wchodzi w skład Rady Redakcyjnej rocznika „Wierchy”, jest także członkinią kolegium redakcyjnego wydawnictwa Akademii Nauk Stosowanych w Nowym Targu. Dr K. Ceklarz uczestniczyła w pracach wielu zespołów oceniających wnioski o przyznanie nagród naukowych, m.in. od 2020 r. jest przewodniczącą Kapituły Konkursowej w konkursie Polskiego Towarzystwa Ludoznawczego im. Antoniego Kaliny, zasiadała także w kapitule konkursu przyznającej nagrodę im. prof. Romana Reinfussa (przyznawanej przez Zarząd Województwa Małopolskiego), od lat zasiada też w jury wielu konkursów regionalnych.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż dr K. Ceklarz jest członkinią kilku towarzystw naukowych, aktywnie uczestnicząc w prowadzonych przez nie pracach i projektach badawczych: Polskiego Towarzystwa Ludoznawczego (aktualnie członkini Zarządu Głównego PTL), Polskiego Towarzystwa Historycznego, Instytutu Dziedzictwa Niematerialnego Ludów Karpackich w Ludźmierzu, Narodowego Instytutu Kultury i Dziedzictwa Wsi, The International Organization of Folk Art.

Ważne pole aktywności Habilitantki stanowi współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Widać, iż postrzega swoją rolę nie tylko jako badaczki, ale także aktywnej uczestniczki życia społeczno - kulturalnego, służącej stowarzyszeniom i instytucjom swoją wiedzą ekspercką, koordynując i realizując różne projekty. Współpracuje m.in. z Małopolskim Centrum Kultury „Sokół” w Nowym Sączu, Urzędem Marszałkowskim Województwa Małopolskiego, Uniwersytetami Trzeciego Wieku w Wadowicach, Nowym Targu, Mszanie Dolnej, Rabce-Zdroju, Tatrzańskim Parkiem Narodowym, Gorczańskim Parkiem Narodowym, Babiogórskim Centrum Kultury.

Konkluzja

1. Cykl 12 artykułów przedstawionych przez dr K. Ceklarz jako osiągnięcie naukowe jest oryginalnym dziełem badaczki konsekwentnie podążającej obraną drogą. Dokonuje ona rejestracji i interpretacji współczesnych zjawisk w obrębie kultury regionalnej. Zaletą tekstów jest ukazanie aktualnych procesów i zmian zachodzących w zakresie kreowania i komercjalizacji dziedzictwa kulturowego w regionie Podhala, a także podtrzymywania zmitologizowanych wyobrażeń o tym regionie. Mocną stroną jest ich osadzenie terenowe. W artykule *Sensual Krupówki...* przedstawia metodologię i wyniki innowacyjnych badań dotyczących pejzażu dźwiękowego i zapachowego zakopiańskiej ulicy. Badania Habilitantki mogą stanowić podstawę do badań porównawczych w innych regionach Polski.

2. Habilitantka odznacza się dużą aktywnością publikacyjną, udziałem w wielu konferencjach naukowych. Kolejnym obszarem jej aktywności są projekty badawcze. Po uzyskaniu stopnia doktora kierowała czterema projektami badawczymi, natomiast w trzech była i jest wykonawczynią.

3. Wysoko oceniam działalność dydaktyczną Habilitantki, a także jej aktywność i zaangażowanie organizacyjne, zasiadanie w komitetach redakcyjnych czasopism i serii wydawniczych, współpracę z wieloma stowarzyszeniami, instytucjami z otoczenia społeczno-gospodarczego, działalność na rzecz popularyzacji badań naukowych.

Osiągnięcia Habilitantki odpowiadają wymaganiom stawianym samodzielnym pracownikom nauki i potwierdzają jej przygotowanie do pracy naukowej, dydaktycznej oraz na polu organizacji nauki stąd też z pełnym przekonaniem wnoszę o dopuszczenie dr Katarzyny Ceklarz do dalszych etapów postępowania w procedurze habilitacyjnej.

Dr hab. Anna Kwaśniewska, em. prof. UG

